

Jó titkodat őrizgette,
mátkaságodat tisztelte,
felmagasztalt igaz lelke
hódolt úrnője előtt.

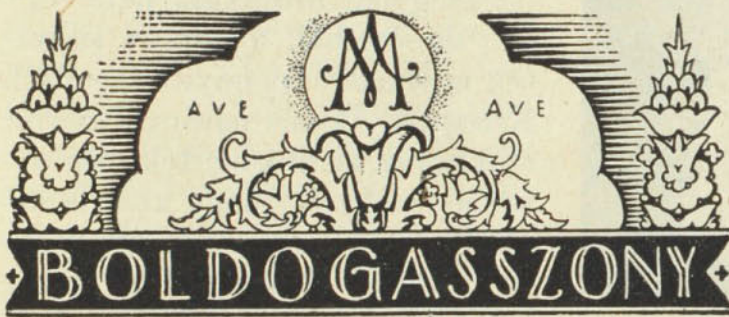
Egek Reád harmatoztak,
sűrű felhők esőt hoztak,
illat-csöppet hullajtottak
Szűz Máriának boldog méhébe.

Csoda kélt, új élet ébredt,
csillagból bibor Nap-fény lett,
Királyt szült szűz földnek, égnek,
s nászi ágy oltárát nem ismerte.

Ó kegyelmes, ó jóságos,
dicséretreméltó bájos,
Fiadnak minket ajánlj most,
könyörögi ó érettünk.

Lelkünk testünket ne nyomja,
súlyát szent Fiad feloldja,
s vigyen égi udvarokba;
ó Anyánk, esdd ki nekünk.

Latinból: Lenyelet Rezső.

P. Gyéressy Ágoston O. S. P.:

A Szűzanya pünkösdje

Negyven napig láthatta még egyetlen Örömet! Bizonyára ott volt mindenütt Fia közelében. Láttá azután az Olajfák-hegyén égbeszállni Őt. S amikor az apostolokkal visszatért a városba s fölment a «felső terembe, ahol időzni szoktak», könny csillogott szemében, de a többiek szemében is: kimondhatatlanul egyedül érezték magukat, nagyon hiányzott Jézus! Ám hűségesen várták — ígérete szerint — a Vigasztalás Lelkét, Aki majd elkergeti szomorúságukat, az Erő Lelkét, Aki majd elfújja bátortalanságukat, az Igazság Lelkét, Aki majd megtanítja őket Krisztus tanításának igazi értelmére. Azért «mindnyájan állhatatosak valának egy szívvel-lélekkel az imádkozás-

ban az asszonyokkal, valamint Máriával, Jézusnak anyjával . . .» (Csel. 1, 13, 14.)

Igen, Mária együtt imádkozik kilenc napon keresztül állhatatosan, egy szívvel-lélekkel az apostolokkal, kiknek édesanyja, vigasza és támasza. Forrón esedezik velük Annak eljöveteleért, Kit megígért Fia. Hogy nem hagyja árván őket. «Jobb nektek, hogy én elmenjek; mert ha el nem megyek, a Vigasztaló nem jövend hozzátok; ha pedig elmegyek, el fogom őt küldeni hozzátok. Ki mikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről: tudniillik a bűnről, mert nem hisznek énbenem; meg az igazságáról, hogy az Atyához megyek és már nem láttok engem; az ítéletről pedig, hogy e világ fejedelme már megítéltetett» (Jn. 16, 7—11.). A Vigasztaló jövetelére esedezték hát ezekben a napokban!

*

Imádságuk nem is volt meddő!

A pünkösdi Lélek csakugyan csodát tett az apostolokkal! Mint a vihar ragadta magával őket s gyújtotta lángra lelkesedésüket Jézusért! Már nem félték a zsidóktól, már nem zárták magukra az ajtókat, hanem föltárták s prédikáltak a közjük sereglett népnek. És «mindnyájan álmélkodtak és csodálkozva mondták egymásnak: Hát ez mi? Mások azonban gúnyolódva azt mondták: Tele vannak édes borral» (Csel. 2, 12—13.). A mindig heves Péter most nyugodtan magyarázza nekik: «Vegyétek tudomásul és halljátok fületekkel szavaimat. Nem részegek ezek, ahogy gondoljátok, hiszen a napnak még csak harmadik órája vagyon; hanem ez az, ami Joel próféta által mondatott:

És leszen az utolsó napokban (mondja az Úr), hogy kiárasztok az én lelkemből minden emberre, akkoron a ti fiaitok és leányaitok prófétálni fognak . . . (Csel. 2, 14 . . . ; Joel. 2, 28 . . .)

S úgy tűzbe jön s oly bátran és okosan beszél ez az inkább hallgatáshoz szokott galileai halászgazda, hogy a gúnyolódók önkénytelenül is elhallgatnak s tisztelettel figyelnek szavaira: «Férfiak, testvérek, hadd szóljak hozzátok bátran . . .» (Csel. 2, 29.) és bátran szemükre lobbantja: «Ti a názareti Jézust, azt a férfiút, kit az Isten igazolt előttetek erővel, csodákkal és jelekkel . . . felszegezve megöltétek . . . Ezt a Jézust az Isten feltámasztotta, aminek mi mindannyian tanui vagyunk . . .» (Csel. 2, 22—32.). S olyan őszinte meggyőződés

sugárzik szavaiból, olyan ellenállhatatlan erővel, hittel, tüsszel beszél, hogy hallgatói megrendülve hallgatják.

«Mikor ezeket hallották, szívükben megilletődének és szólának Péterhez és a többi apostolhoz: Mit cselekedjünk férfiak, testvérek?» (Csel. 2, 37.) S Péter és a többi apostol aznap mintegy háromezer hívőt keresztelt meg! S ezek nemcsak pillanatnyi felbuzdulásból csatlakoztak hozzájuk, hanem «állhatatosan kitarítottak az apostolok tanításában, a kenyértörésnek közösségében és az imádságokban» (Csel. 2, 42.).

Igy sarjadt ki a Szűzanya imádsága nyomán s így indult el évezredek útján az Egyház! Az az Egyház, mely történelme során római bazilikákat, kölni, milánói, rheimsi dómokat épített, Szent Ágostonokat, Szent Jeromosokat, Szent Bernátokat adott a világnak s olyan egyetemes zseniket, mint Dante, Beethoven, Michelangelo..., akik nélkül talán a szellem ázsiai pangásában élne Európa még ma is! Ezen a napon született meg tehát a diadalmas, nagyszerű, krisztusi Egyház, melyen a Pokol Kapui sem vesznek majd erőt!

*

Az apostolokat mintha teljesen kicserélték volna! Nem lehetett rájuk ismerni! A félnék emberek egyszerre hősök lettek! Félelem nélkül szálltak síkra Krisztusért, nem törődve a zsidók fenyegetéseivel, börtöneivel, vesszőivel... Szavaik és tetteik pedig egyenesen félelembe ejtették a híveket. «Félelem fogott el minden lelket: számos csoda és jel is történt az apostolok által Jeruzsálemben... A hívők mind összetartottak és mindenük közös volt. Birtokaikat és javaikat eladták s osztogatták az összeseknek, kinek-kinek szükségéhez mérten. Naponkint egy szívvel-lélekkel időztek a templomban, házankint végezték a kenyérszegést, vigadozással és a szív egyszerűségével... dicsérték az Istent és az egész nép szeretetében állottak. Az Úr pedig naponta növelte az üdvözülendők számát.» (Csel. 2, 43—47.)

Ó, hogy örülhetett Fia kiseded táborának növekedtén a Szűzanya. De mennyit imádko-

zott is érte! Virrasztó szeretettel őrködött az ősegyház fölött, melynek valóban *Édesanyja, Támasza és Vigasza volt!*

Csodálatos szeretetben éltek, mint egy nagy család, melynek tagjai egymást istápolják a közösből. Együtt imádkoztak, magasztalták Istent s részesedtek «a kenyértörés közösségében». Ó, hogyan vehette magához Fia szent Testét a Szűzanya? Micsoda mély áhítattal, vággyal, elragadtatással! Úgy, mint első Gyümölcsoltó napján... S az emlékek, az édes-bús emlékek mint rohanhatták meg anyai szívét ezekben a mámoros pillanatokban!

Egy nagy művész csodálatos ihlettel festette meg a Szűzanya áldozását: térdenállva fogadja Péter apostol kezéből az Úr Testét, míg János apostol a szent kelyhet nyújtja Feléje, a háttérben meghatottan nézik ezt a gyönyörű jelenetet az első hívek...

Igen, egy volt a Kenyerük, egy volt a hitük, egy volt a szívüklükük akkor a keresztényeknek! Az ősegyház krónikása nem fogy ki a dicséretből, mennyire szerették egymást s mennyire szerették Krisztust, Akinek parancsa szerint csakugyan arról ismerték meg akkor az emberek, hogy az ő tanítványai, mivel szerették egymást: «A hívők sokaságának pedig szíve-lélke egy volt s egyikük sem mond vala semmit sem a magáénak a birtokából, hanem

D. Lenz O. S. B.: Virgo mystica.

mindenük közös vala. Az apostolok pedig nagy erővel tesznek vala tanúságot Urunknak, Jézus Krisztusnak feltámadásáról; és nagy kegyelem lakozik vala mindnyájukban. Nem is volt senki sem szűkölködő közöttük, mert mindazok, kiknek föld-, vagy házbirtokuk volt, eladták s az eladottaknak árát elhozták és az apostolok lábához tették. Mindenegyesnek pedig annyit osztottak ki, amennyire kinek-kinek szüksége volt» (Csel. 4, 32—35.). Nem látott hát szükségét Jézus Anyja sem! János apostol gyöngéden gondoskodott Róla...

*

Ám ez a zavartalanul boldog élet nem tartott túlsoká. Csakhamar kitört az üldözések vihara. Előbb csak Péter és János került tömlöcbe; azután megkövezték Istvánt, az első

szerpapok egyikét; Jakobot, János apostol bátyját lefejezték; s újból elfogatták Péter apostolfejedelmet, sorsa már nem volt kétséges... «Az Egyház pedig szüntelen könyörög vala Istenhez óérette» (Csel. 12, 5.) s Isten csodálatosan ki is szabadította Egyháza fejét... Péter ekkor páratlan történelmi érzékkel a világbirodalom szívébe, Rómába ment, a többi apostol a világnak más-más pontját szállta meg, hogy mindenütt hirdesse az Evangéliumot s mindenhol lelkeket hódítson Krisztusnak.

Tudjuk, Szent János Apostol Efezusba került, de csak Kr. u. 70 körül s lett Kisázsia egyházainak (egyházközségeinek) feje (patriarkája). Nem valószínű, bár egyes legendák emlegetik, hogy a Szűzanya is ide költözött, sőt, hogy itt is halt volna meg, hiszen ekkor már több mint nyolcvan esztendősen kellett volna lennie. Sokkal elfogadhatóbb, hogy Jeruzsálemben hűnyt el, ahol «elszenderülését» egy gyönyörű bazilika is hirdeti. A Menologium Graecum határozottan állítja: «János apostol és evangelista az Úr mennybemenetele s az Isten-szülő halála után ment Efezusba, Krisztust hirdetve...» «Timóteust Néró császár idejében szentelte Efezus első püspökévé Szent Pál — Szent János jövetele előtt, aki az Isten szülő elszenderülése után jött Efezusba...» A Szűzanya jeruzsálemi «sírja» mellett tanuskodnak: Krétai Szent András, Damaszkuszi Szent János, Baronius, Lagrange...

Május a Bükkben.

Május a Bükkben

Még alszik a nap, vagy tán most fűrészi elvénhedt lábait az Ég csodaszép kék tengerében. Erőt gyűjt, nemsokára útjára indul, hogy rójja, újra rójja évezredek óta ugyanegy útját. Még titokzatos homály borul a végtelen erdők mélyére. De már jön, fölaranyló sugarait szertehinti, bemelegít mindent, bevilágít tört reményű szívekbe, új örömet, életet, reményt lehelve szerteszét.

Május a Bükkben! Pókháló finomságú zöld selyemfátyol borul a rozsdabarna évszázados fákra. Mély völgyben szűk erdei ösvény kanyarog; tündéri látvány: ennyi csoda láttára megmámorosodik a szív. Van-e, lehet-e nagyobb öröm, mint erdők hús ölén járni? Ez az öröm, mely az Ég felé vezet.

Bükkös! Ha belépsz, mintha egy gótikus templom hűvös homálya venne körül, úgy érzed, keresztet kell vetned s imára csuklik le fejed. Majd fölveted áhítatos tekinteted, föléd hajlik titkos meszszeségen át a csücsíves boltozat s mintha láthatatlan kéz festette volna, kéklő foltok reszketnek a zöld homályú magasságokból. Ezüst patinás fák a templom oszlopai, a szellőreszkette levelek Istenkézalkotta freskók — soha el nem múló, minden tavasszal újra restaurálva.

Halk nesz, — majd zúgás, suhogás, — a tavaszi szél örök zenéje, megfeythetetlen örök valami; mintha a dóm távoli, félre eső zúgában szent zsoltórokat zengenének és a szent énekes ima száll-száll föl a magasságok felé, áttör a zöld boltozaton és repül oda, hova csak az ima juthat el. Majd elül a szent ének, csak foszlányok jutnak el immár hozzád. Megilletődve omolsz le egy korhadt fatörzsre, azt hiszed, álmodol. De íme álmodból rigók méla füttye, egyszerű, szerény ruhás kakuk szívet reszketető hangja ébreszt fel, vadgalamb epedő zokszava hallik s te mozdulni sem tudsz, nem is akarsz, hogy el ne röpödjön oly gyorsan a bűvös pillanat, az a szent áhítat, melyet csak egy ilyen Istenkéz építette domban érezhetsz.

És hogy teljes legyen a kép: elindulsz, illatos ibolyák kéklő bársonyán lépkedsz tova — s íme elérsz az oltár elé.

Évszázadok súlyától meggörnyedt hátú hegyek lábánál íme ott áll a limpiaszi kereszt, ott függ előtted a kiterjesztett karú Istenember, magába roskadtan. Sápadt gyöngyvirágok illata a tömjén, mellyel az Isten Fiának hódol az erdő; és mintha ezer és ezer kicsi elefántcsont kis csengetyű csenditene imára.

Odaroskadsz te is lábaid elé, lehúnyod szemed, a

Oh, szép Szűzanya!...

*Ó, te égi szűz virágszál;
Tisztalelkű Szűzanya...
Te voltál a földnek éke,
s lelkünk fénylő csillaga!*

*Te maradjál ezután is:
menedékünk... mindenünk!
Könyörülő légy irántunk:
Ha könnyelműn vétkezünk!*

*Lourdes gyöngye, segedelme,
adj kitartást!... adj hitet!...
Gyógyíts meg sok könnyes lelket,
Sok-sok összetört szívet!*

Radványi Sándor.